

[Erik Eriksen.]

nistrationen. Hele statsfinansieringen, hele denne pengeudbetaling må tilrettelægges sådan, at man ikke glemmer dens forbindelse med efterspørgslen efter arbejdskraft. Også her må man finde, hvad jeg vil kalde balancepunktet, og den, der kender det praktiske livs forhold på disse områder, er ikke et øjeblik i tvivl om nødvendigheden heraf.

Jeg vil dernæst gerne sige et par ord om opsparingen. Hvis vi overhovedet skal gøre os håb om at få folk til vedblivende at spare, må der findes en praktisk vej frem til præmiering af opsparing, og det ville jo i mere end een henseende være lykkeligt, om vi i vor nuværende situation kunne præstere opsparing i stedet for skatter. Jeg forstår godt, at følgerne af den politik, der har siddet til højborgs, ikke i særlig grad frister til opsparing.

Jeg vil om skatter og opsparing i almindelighed sige, at ligesom man ved høje skatter kan drive pristallet i vejret, kan man formentlig også — således som der rigtigt er gjort opmærksom på — ved en nedsættelse af skatterne få dette pristal til at falde, og derfor ligger det nær at sige, at i samme omfang, som vi kunne få skatterne til at falde og opsparingen til at stige — opsparingen på længere sigt —, i samme omfang kunne vi altså påvirke pristallet i nedadgående retning og herigennem begrænse forbruget. En større opsparing og et mindre forbrug er jo også en væsentlig forudsætning for liberaliseringen.

Jeg har nævnt pristallet, fordi vi ved en bedømmelse af den udvikling, vi er inde i, ikke kan lade dette ude af betragtning. Jeg er ganske overbevist om, at der må og vil komme en dag, hvor man må finde frem til noget, som kan erstatte pristallet. Den afgørende fejl ved pristallet træder jo tydeligt frem i den forhåndenværende situation. Det, at priserne for vore varer ligger fast, medens importvarerne stiger i pris, skulle jo ikke i og for sig bringe uligevægt i vore pengeforhold; de højere importpriser vil beslaglægge en så meget større del af købeevnen, så ligevægten alligevel bliver opretholdt. Uligevægten opstår, når man begynder at gribe ind med tilskud til forbrugerne, når man prisregulerer o. s. v. Så sker der nemlig det, at man giver erstatning for en prisstigning, d. v. s. at man kunstigt skaber en større købeevne på basis af en faldende produktion eller en faldende produktionsværdi. Der kan altså opstå situationer, hvor en prisstigning ikke berettiger til lønstigning, ligesom der omvendt kan opstå situationer, hvor et prisfald

ikke berettiger til lønedsættelse. Derfor tror jeg, det er en rigtig tanke, at vi prøvede på at finde frem til det, jeg vil kalde et „velstandstal“, baseret på den væremængde, som vor produktion og handel giver, og således lader lønnen falde og stige med den faktiske velstand. Jeg tror, man skulle gå over til dette, og jeg vil henstille, at man gør det; jeg tror nemlig ikke, det, vi er inde i øjeblikket, lader sig opretholde.

Jeg vil samlet om disse ting sige, at venstre vil støtte og samarbejde om en politik, der giver besparelser. Vi vil samarbejde om finanspolitiske forholdsregler, der begrænser forbruget for at bane vej for den frigørelse af handelen, der er nødvendig for at give plads for den konkurrence, uden hvilken vi ikke kan være sikker på at få en sund og varig beskæftigelse, ligesom vi lægger stor og afgørende vægt på opsparingens placering i fremtiden. Jeg vil gerne føje til, at jeg tror ikke, det nytter nu at gøre noget halvt, det må være helt, og her melder vi os til samarbejde; men det fremgår formentlig af det, jeg har sagt, at det bliver ikke ligefrem på basis af en lovgivning som den, den høje regering gik til valg på, og som den jo altså præsenterer for os i uændret skikkelse i et af sine forslag.

Medens regeringen på disse områder ikke har givet udtryk for planer af nogen art, er der andre områder, hvor dens stilling er endogså særdeles klar. Jeg tænker her på rationeringerne og den aktualitet, som de har fået. Selv et blad som „Politiken“ forleden dag pegede på, at hvis rationeringen ikke kunne have anden betydning her i landet, kunne den måske blive en turistattraktion. Jeg har set, at regeringen har modsat sig smørrationeringens ophævelse. Venstre har for sit vedkommende ikke villet deltage i kapløbet om at stille forslag, næsten før rigsdagen får begyndt sit arbejde. Vi foretrækker at afvente regeringens reaktion på det krav, vi nu benytter lejligheden til at stille, om at få smørrationeringen ophævet. Der er i den debat, der er løbende, givet gode grunde for ophævelsen. Det gælder handelspolitisk, såvel som det gælder erhvervs- og produktionsmæssigt.

Der er et andet område, jeg vil nævne, nemlig restriktionerne for automobilkørsel. Også disse må falde bort — jeg skal slet ikke komme ind på, hvorledes disse bestemmelser overholdes. Den ærede ordfører for socialdemokratiet udtalte, at socialdemokratiet ikke er principiel tilhænger af restriktionerne, og hvis det er tilfældet — og det vil jeg da håbe at det er —, tror jeg, han vil give mig ret i, at her er i hvert fald et